

staaeligt, hvorfor den høitærede Minister da endnu i dette Øieblik efter saa mange Paamindelser og saa mange Henvendelser fra Thingets Side fastholder at ville, jeg vil endogaa sige, beskytte de svenske Fiskere i at vore Uret imod de danske Fiskere; thi det er dog det, Talen er om. Det er de danske Fiskere, der lide Uret. De have efter de internationale Regler og efter den gjældende Ret en udelukkende Ret til at fiske paa dansk Søterritorium. Det er den fattigste Del af Befolkningen, som bliver fortrædiget i dette Erhverv af et fremmed Lands Fiskere, og imod denne Fortrædigelse blive de ikke støttede af den danske Regering, men det er de Fremmede, som fortrædige vore Egne, der blive beskyttede af den. Jeg tilstaa, at dette er i høieste Grad forunderligt, og det eneste Svar, der endnu er givet fra den høitærede Ministers Side, er en Udtalelse om, at det i Grunden er Rigsdagens Skyld. Folkethinget kunde have vedtaget hans Fiskerilov, saa var den Ting bleven anderledes! Denne Fiskerilov har, som jeg har paavist, imidlertid ikke det Mindste med Sagen at gjøre. Hvad enten den er vedtaget eller ikke, hvad enten den gjælder eller ikke, er Spørgsmaalet en Gang for alle efter Regeringens egen Erkjendelse afgjort ved de gjældende Retst Begreber. Fiskeriloven staaer ganske udenfor den Sag. Jeg vil endogaa sige, at er der Noget, der maatte indeholde en særlig Opfordring for den høitærede Minister til at lade denne Sag faae en Løsning, der stemmer med Billighed og Ret for vore egne Underaatter, er det netop det, at den høitærede Minister ikke har kunnet sætte Fiskeriloven igjennem; thi kunde han endda sige: Sa der er andre Maader, jeg kan hjælpe mig paa end ved en Kanonbaad, jeg kan gjøre det ved en Fiskerilov, som jeg sætter igjennem paa en eller to Maaneder, og saa bliver den Ting ordnet, var det en anden Sag. Saaledes kunde den høitærede Minister sige, hvis han havde dette Things Flertal under sin stærke Indskydelse, saa at han kunde komme nogen Vegne med det, da vilde det endogaa være berettiget, men det veed den høitærede Minister, at han ikke kan; han er fuldstændig paa det Rene med, at Fiskeriloven ingen Vegne kommer. Han har gjentagne Gange forsøgt at bringe den frem og aldrig i Udvalget kunnet naa videre end

til en Forhandling, som kun har ført til, at man til Syvende og sidst var uenig om mange endogaa væsentlige Punkter. Altsaa den Wei kunde han ikke gaa. Men naar den høitærede Minister veed, at den Wei er spærret for ham, som burde være aaben for enhver Minister, spærret paa Grund af hans Regeringsprincip, saa forekommer det mig, at den høitærede Minister har en særlig Forpligtelse til at bøde paa den Mangkel paa Indskydelse, han har her, ved at gjøre sin lovlige Magt og Ret gjældende til Beskyttelse af Landets fattige Fiskerbefolkning. Jeg kan ikke se rettere og ser ikke Andet, end at den høitærede Minister ved at fremdrage Fiskeriloven i denne Forbindelse end yderligere har henledet Opmærksomheden paa, i hvilken Grad den danske Fiskeribefolknings Interesser forsømmes af den nuværende Regering, og det er ikke blot — det har den altid viist — paa Lovgivningskomraadet, men ogsaa lige overfor Udlandet, at den lader den fuldstændig i Stikken; den, der er deres naturlige Forsvarer, nemlig Indenrigsministeren, staaer i den danske Rigsdag saaledes, at han istedetfor at glæde sig ved og takke os for den Støtte, han faar her fra Udvalgets Flertals Side i sine Forhandlinger med Sverig, hvilke han mener, det er onskeligt at føre, og i sine Forsøg paa at hævde de danske Fiskeres Ret, svarer køligt afvisende med en Bebreidelse for, at han ikke for et Par Aar siden har kunnet føre Fiskeriloven igjennem. Mindretallets ærede Ordfører, som forøvrigt er ganske enig med mig i min Betragtning, det maa jeg dog antage . . . (Udbrydelse af Thomsen.) . . . Naturligvis i Realiteten, Mindretallets ærede Ordfører sagde, at det ikke var den rigtige Wei at nægte Bevillingen til Kanonbaaden; jeg vil hertil sige, at denne Kanonbaad er ikke blot slet ingen Nytte til, naar dens Instrux forbyder den at beskytte de danske Fiskere, men den er ligefrem til Fortræd. Den er ligefrem et synligt Tegn paa, at man lader de svenske Fiskere vide: I kunne rolig fiske i vort Farvand. En Kanonbaad med en saadan Instrux er en Opfordring til dem om at komme og fiske; vil Noget prøve paa at jage dem bort eller prøve paa at gjøre Noget imod dem, er Kanonbaaden der for at beskytte dem og skulde en eller anden af Landets Jurisdiktionsmyndigheder tænke